

PIROSKA ÉS A FARKAS

Volt egyszer egy kedves, aranyos kislány; aki csak ismerte, mindenki kedvelte, de legjobban mégis a nagymamája szerette: a világ minden kincsét neki adta volna. Egyszer vett neki egy piros bársonysapkát. A kislálynak annyira tetszett a sapka, hogy mindig csak ezt hordta; el is nevezték róla Piroskának.

Piroskáék bent laktak a faluban, nagymama pedig kint az erdőben, egy takaros kis házban.

Egy szép napon azt mondja Piroskának az édesanyja:

- Gyere csak, kislányom! Itt van egy kalács meg egy üveg bor, vidd el a nagymamának. Beteg is, gyöngye is szegényke, jól fog esni neki. Indulj szaporán, mielőtt beáll a hőség. Aztán szépen, rendesen menj, ne szaladgálj le az útról, mert elesel, és összetörik az üveg, kifolyik a bor, és akkor mit iszik a nagymama! Ha pedig odaérsz, ne bámészkodj összevissza a szobában; az legyen az első dolgod, hogy illedelmesen jó reggelt kívánj.

- Bízzad csak rám, édesanyám, minden úgy lesz, ahogy mondod - felelte Piroska az intelemre, azzal karjára vette a kosárkát, és útnak indult. Átvágott a mezőn, beért az erdőbe; hát ki jön szembe vele? Nem más, mint a farkas.

- Jó napot, Piroska! - köszönt rá a kislányra.

Az meg mosolyogva, jó szívvel felelte:

- Neked is, kedves farkas! - Nem tudta még, milyen alattomos, gonosz állattal van dolga.

- Hová ilyen korán, lelkecském? - szívélyeskedett tovább a farkas.

- Nagymamához.

- Aztán mit viszel a kosaradban?

- Bort meg kalácsot. Tegnap sütöttük; szegény jó nagymama gyöngye is, beteg is, jót fog tenni neki, legalább egy kicsit erőre kap tőle.

- És hol lakik a nagymama, Piroska?

- Itt az erdőben, a három tölgyfa alatt. Biztosan ismered a házat, mogyorósövény van körülötte.

- Persze, persze, most már emlékszem rá; talán negyedóra járásra van innét.

„Ez a zsenge fiatalka jobb falat ám, mint az öreg! - gondolta magában a farkas, és a szeme sarkából végigmustrálta a kislányt. - De vigyázat! Lássunk furfangosan a dologhoz, hogy mind a kettőt megkaphassuk. Mert akármilyen öreg csont, azért a nagymama is elkel a bendőmbel!”

Egy darabig együtt mentek, aztán a farkas egyszerre csak felkiáltott:

- Nézd csak, Piroska, mennyi szép virág virít körülöttünk! Én a helyedben bizony szednék egy szép csokrot a nagymamámnak!

Piroska szétnézett: valóban, a fák alja tele volt szebbnél szebb erdei virággal, a lombok közt meg úgy csicseregtek a madarak, hogy öröm volt hallgatni.

„Igaz van ennek a farkasnak - gondolta a lányka -, nem is hittem volna róla, hogy ilyen figyelmes jószág! Korán van még, nem kell sietnem; nagymama biztosan örülni fog a virágnak.”

51

Azzal letért az útról, és tépegetni kezdte a sok tarka virágot, egyik szálát a másik után, előbb csak az út mentén, aztán egyre beljebb; mert valahányszor egyet leszakított, mindig úgy találta, hogy odább az a másik még sokkal szebb. Odafutott, azt is leszedte, és így mind mélyebbre és mélyebbre került az erdőben.

A farkas megvárta, míg a lányka eltűnik a bozótban, akkor aztán szaladt egyenest a nagymama házához, és bekopogtatott.

- Ki az? - kérdezte a nagymama az ágyból.

- Én vagyok, Piroska - felelte a farkas olyan vékony hangon, amelyet csak ki tudott szorítani magából. - Nyisd ki az ajtót, hoztam neked friss kalácsot, finom bort!

- Nincs kulcsra zárva - mondta az öregasszony -, csak a kilincset kell lenyomnod. Nagyon gyöngye vagyok, nem tudok fölkelni.

A farkasnak se kellett kétszer mondani: benyitott, odarohant az ágyhoz, és se szó, se beszéd, bekapta a nagymamát.

- Ezzel hát megvolnánk - mondta elégedetten -, lássuk a következő fogást.

Ott volt a széken a nagymama ruhája, főkötője szép rendben ahogyan az este letette. A farkas magára kapta a szoknyát, belebújt a réklibe, föltette a főkötőt, befeküdt az ágyba, és behúzta az ágyfüggönyt. Jól magára húzta a paplant, egészen az orráig, hogy minél kevesebb lássék ki belőle, és elkezdett halkán nyögdecselni, mint aki nagybeteg.

Piroska meg azalatt csak szaladt virágtól virágig, hallgatta a madárszót, figyelte a lepkék táncát, és csak akkor jutott eszébe a nagymama, mikor már olyan nagy volt a bokrétája, hogy alig fért a

kezébe. Nosza, útnak eredt, szaporázta a lépést, míg a három tölgyfa alatt föl nem túnt a mogyorósövényes kis ház.

- Nagymama! - kiáltotta már messziről. - Nagymama! Én vagyok itt, Piroska!

Egy kicsit furcsállotta ugyan, hogy a ház ajtaja tárva-nyitva; de aztán azt gondolta: „Szegény nagyanyó biztosan nagyon várt már; nyitva hagyta az ajtót, hogy meghallja, ha jövök.” Belépett a szobába, de valahogy odabent is olyan furcsa volt, hideg-e, meleg-e, maga s tudta, csak egészen beleborzongott. És hogy a félelmét elűzze, nagyot kiáltott:

- Jó reggelt kívánok, nagyanyókám!

Nem felelt senki. Hanem az ágy felől mintha elhaló nyögdécselést hallott volna.

- Nagymama, mi bajod? - kiáltotta ijedten Piroska, és elrántotta a függönyt.

Szegény öreg nagyanyó ott feküdt az ágyban nyakig betakarva, és olyan, de olyan furcsa volt!

- Ej, nagymama, de nagy a füled! - csapta össze Piroska a kezét.

- Hogy jobban halljalak! - hangzott a felelet, de az is olyan különösen, olyan reszelősen, hogy a kislány rá sem ismert.

- Ej, nagymama, de nagy a szemed!

- Hogy jobban lássalak!

- Ej, nagymama, de nagy lett a kezed!

- Hogy jobban megfoghassalak!

- Ej, nagymama, de szörnyű nagy a szád! - Hogy jobban bekaphassalak!

Alighogy kimondta, egy ugrással kint termett a farkas az ágyból, és bekapta szegény kis Piroskát. Aztán, mint aki dolgát jól végezte, visszafeküdt és elaludt. Álmában olyan horkolást csapott, hogy csak úgy rezegtek tőle a kis ház ablakai.

A vadásznak éppen arra vitt az útja. Ahogy meghallotta a nagy fűrészselést, csodálkozva állt meg.

„Ejnye, hogy horkol ez az öregasszony - gondolta. - Csak nincs valami baja?”

Bement a szobába, odalépett az ágyhoz; hát látja, hogy a farkas fekszik benne!

- Megvagy, vén gonosztevő! - kiáltotta. - Mennyit kerestelek!

Kapta a puskáját, le akarta puffantani. Már-már elhúzta a ravaszt, de akkor eszébe jutott: hátha a farkas megette a nagymamát! Nem lőtt rá, hanem előkereste a fiókból az ollót, fölvágta a vén ragadozó hasát, és kiszabadította Piroskát is meg a nagymamát is. Szegény öreg alig pihegett már; Piroska meg, ahogy kikerült a napvilágra, felsóhajtott:

- Jaj, de féltém! Olyan sötét volt a farkas gyomrában!

Köveket hoztak, megtömték velük a farkas hasát, aztán a vadász összevarrta a bőrét. Az ordas nemsokára fölébredt. Odébb akart állni, de ahogy kiugrott az ágyból, a nehéz kövek lehúzták a földre: lerogyott, elterült, és kiadta a páráját.

Akkor az erdész megnyúzta a vadállatot, és hazavitte a bundáját. Nagymama megette a kalácsot, megitta a bort, és új erőre kapott tőle. Piroska pedig megfogadta:

- Soha többé nem térek le az útról, és nem szaladgálok be az erdőbe, ha egyszer édesanyám megtiltotta.

És ezzel vége is volna a mesének, ha folytatása nem volna. Mert - így beszélnek - Piroska egy- szer, nem sokkal ezután, ismét kalácsot vitt az erdőbe a nagymamának, és útközben találkozott egy másik farkassal. Alattomos, komisz jószág volt az is, szerette volna mindenáron letéríteni a kislányt az útról. De beszélhetett, amit akart! Akármilyen mézes-mázosan szólítottatta is, Piroska most már okosabb volt, ügyet sem vetett rá, sietett egyenesen a nagy- mamához.

Letette a kosárkát az asztalra, aztán nyomban mesélni kezdte, mi történt.

- Képzeld, nagymama, megint találkoztam egy farkassal! Tisztességgel köszönt, nyájasan szólt hozzám, de a szeme semmi jót nem ígért. Ha nem nyílt úton történik a dolog, biztosan bekapott volna!

- Akkor jó lesz bereteszelni az ajtót, nehogy ránk törjön! - mondta a nagymama. Csakhamar kopogtatott is a farkas.

- Nyiss ajtót, nagyanyó, én vagyok itt, a kis unokád, friss kalácsot, finom bort hoztam!

Hanem azok odabent egy mukkot sem szóltak. A farkas egy ideig kapargatta, feszegette az ajtót, de hiába: a retesz jól tartott. Bosszúsan odébb ment hát, aztán megint visszajött, bekémlelt az ablakon, kódorgott a ház körül, végül pedig fölkapaszkodott a háztetőre, hogy majd ott kivárja, míg Piroska este hazaindul; akkor - gondolta - majd utána lopakodik a sötét erdőben, és fölfalja. De a nagymama kitalálta a szándékát, és túljárt az eszén. Azt mondta Piroskának:

- Fogd a vödört, kislányom, hurkát főztem tegnap, mit álljon itt a leve, hordd ki a házból, öntsd oda az eresz alá, abba a nagy kőteknőbe!

Piroska nekiállt, hordta a hurkalevet, egyik vödörrel a másik után, míg tele nem lett vele az öblös kőteknő.

Odafent a háztetőn a farkas orrát csakhamar megcsapta a hurkaszag. Ettől egyszerre nagyon nyugtalan lett, nyújtogatta a nyakát, szimatolt, topogott, csiklandozta az ínyét a finom illat. Addig izgett-mozgott, míg egyszercsak megcsúszott; elvesztette az egyensúlyát, legurult a tetőről, belepottyant a teknőbe, és megfulladt a hurkalében.

Meg is érdemelte!